

Un repte per a tothom:

La "Ley de garantía de Unidad de Mercado"

El passat 3 de desembre es publicà al BOCG (*Boletín Oficial de las Cortes Generales*) la "**Ley de Garantía de Unidad de Mercado**", a la que posteriorment acompanyarà un "Plan de Racionalización Normativa". Segons fonts del Govern s'han identificat 2.700 normes potencialment perjudicials que impacten sobre l'activitat empresarial. D'aquestes, el 27% corresponen a l'àrea d'agricultura, alimentació i medi ambient (més de 700 normatives). Segons les mateixes fonts, el 70% d'aquestes normes són regulacions autonòmiques.

No és objecte d'aquest article, entrar a debatre aspectes lligats a les competències de les administracions, ni si els efectes que es puguin derivar de tal o qual norma i si pot afectar o no l'autogovern. El que ens ocupa i preocupa és la viabilitat de l'activitat empresarial que pot esdevenir inviable o inoperant en funció del marc normatiu que l'envolta.

Sense anar més lluny, ja al novembre del 2012 en fèiem ressò en aquesta mateixa revista, mitjançant la publicació de les 60 propostes que s'havien adreçat al nou govern de la Generalitat, de la necessitat de crear una "Oficina d'harmonització legislativa a fi d'evitar les constants contradiccions normatives".

Bona part de l'empresariat agrari és coneixedor de les diferències a l'hora de determinar els recolzaments al sector productiu en funció de la Comunitat Autònoma en que ens situem. Qui més qui menys te un conegut o li han arribat les notícies, o senzillament ja hi està operant i té la informació de primera mà del que succeeix més enllà del riu Ebre i el Noguera Ribagorçana.

Cada cop és menys estrany, que els que tenen capacitat per vendre o exportar, incorporin espais de producció localitzats en indrets com l'Aragó, Almeria, Múrcia, Castella la Manxa, Extremadura, Andalusia i fins i tot el Marroc.

El motiu no és altre que les diferències a l'hora d'aplicar les normatives en matèria de comerç, creació i instal·lació de noves empreses, en matèria fiscal i impositiva, en matèria de costos laborals i cada cop més en matèria de normativa ambiental i limitació de l'activitat.

Això no obstant, lluny d'esdevenir una solució per l'empresa, esdevé una font inesgotable de maldecaps als que cal destinar-hi cada cop més recursos que resten competitivitat.

Les previsions apunten a que el 30% de les normes (àmbit estatal) siguin modificades al llarg del primer semestre del 2014, tot substituint autoritzacions administratives per declaracions responsables o bé simplificant requisits, en quant a la resta dependrà de l'evolució de les conferències sectorials (al primer trimestre del 2014 es preveuen ja 25 reunions).

Estem, per tant, davant d'un eixamplament dels mercats on moltes economies d'escala seran possibles, i es complementaran amb d'altres normes recentment publicades (Llei de la Cadena Agroalimentària o la Llei de fusió de cooperatives), i que indefectiblement produirà canvis rellevants.

Depèn únicament de l'Administració autonòmica decidir si vol esdevenir un actor rellevant per a les seves empreses, a fi que aquestes puguin ser pioneres i aprofitar les ocasions que es presentaran amb aquesta "obertura interna de mercats interiors", o bé esdevenir un actor secundari i esperar a veure com actuen els que esdevinguin rellevants.

No es tracta, com algú podria pensar, "d'abocar-hi calés", si hi són, benvinguts seran, i en aquest sentit la definició del nou Pla de Desenvolupament Rural i tindria molt de sentit, però som coneixedors del moment econòmic en que ens trobem.

Es tracta d'abordar mini i macro reformes que redueixin costos a les empreses i autònoms, els permetin operar amb agilitat aprofitant les oportunitats de mercat i estiguin adaptades a la realitat sectorial sobre les que es volen implantar.

Apuntem propostes anteriorment plantejades i sobre les quals caldria esperar una aposta decidida.

1. Reforma de la **Llei de Contractes de Conreu** a fi de donar una major flexibilitat i llibertat entre propietari i arrendador, afavorint la llibertat de pacte i desvinculació de la norma els contractes amb finalitat de conservació del medi natural.
2. Creació d'una **Oficina o Organisme d'harmonització legislativa**, a fi d'evitar les constants contradiccions normatives que generen traves a l'activitat empresarial i inseguretat jurídica per a empreses i inversions.
3. **Augmentar significativament el control sobre els productes importats** a fi de garantir els estàndards europeus i el compliment de la legislació vigent al nostre país, tot evitant la competència deslleial de determinades produccions importades.
4. **Revisar el desplegament i aprovació dels espais de la Xarxa Natura 2000**, justificant els límits dels espais designats, tot evitant criteris de "regionalització" d'hàbitats i espècies ja suficientment representades a la regió biogeogràfica, i sol·licitant quan escaigui, la "desclassificació" d'espais.
5. Desenvolupament i aprovació d'un **Pla General de Política Forestal** que tingui com a primer objectiu l'autosuficiència financera de l'explotació forestal a través de l'activitat econòmica, facilitant la valorització energètica del bosc i l'activitat forestal econòmicament viable, com a millor mecanisme de prevenció d'incendis i preservació de l'entorn.
6. Elaboració d'una **Llei de Caça de Catalunya** que aporti major seguretat jurídica en l'exercici de l'activitat, i tipifiqui la responsabilitat dels gestors ambientals i la derivada dels danys de la fauna.
7. Desenvolupament d'una **nova Llei catalana de contractes d'integració** que permeti estendre aquesta figura legislativa al conjunt dels sectors productius, particularment l'agrari i adaptada a la llei de la cadena alimentària.
8. Major desenvolupament de la **finestreta única empresarial** en l'àmbit agropecuari i forestal amb una major **reducció del nombre de tràmits presencials** davant l'administració agrària i ambiental.
9. Simplificació en el nombre de consorcis i empreses públiques, creació **d'un únic ens gestor i finestreta única empresarial per a la totalitat d'espais protegits de Catalunya**, amb criteris homogenis i ben definits arreu del territori i amb la gestió cinegètica externalitzada mitjançant UTE o concessió pel cas dels boscos públics